

V SREČO SVOJO, KO SANJE

Gottfried Benn

V srečo svojo, ko sanje
s slutnjami smrt zravna,
daj te ure bleščanje,
s šumom in cvetjem polja,
s srpom in sadom leta,
ki se vrača na dom,
z vrčem, ki slast obeta,
trudno nagnjenim k tlom.

Nič po božanski dobroti
ni, kar dal si ne boš,
daj, da vtoneš v tihoti
sredi sija in rož,
v dalj vesoljnih plavilo
vgrezni, zamakni srce,
zadnjih glasov oznanilo
sprejmi vase molče.

Ta si bil, ki se loči,
vkljen od topih zmot,
ah, nad teboj se že boči
čista in svetla pot,
ah, že ura rojena,
tista rahla pod noč,
ki ti jo v luči vretena
spleta Parka pojoč.

Ta si bil, ki zapuščenih
solze so spremljale te,
solze v potokih ledenih,
ki so čez kamenje šle,
zdaj je vse dokončano,
pa če srd solz le boli,
tvoje vse, prevalovano,
v rože vtopljeno in sij.

Starost! O ura sreče!
Vrgel orožje si z rok:
bik in baklje goreče

k tlom povešene v krog,
zdaj z bregov in lidov,
z morja oranžnih temot
gosti roji sfingidov
bližajo senčen sprevod.

Dal si si vse darove,
zadnjo srečo si daj,
vzemi si oljčne vrtove,
vzemi si stebre nazaj,
ah, že udje mrlijo,
v zadnji objem oči
sli z višav hitijo,
v rože vtopljeni in sij.

VSE URE ŽIVLJENJA

Gottfried Benn

Vse ure življenja,
skoz glas besedi,
rana stvarjenja
naprej krvavi,

in zemljo napaja,
sok nosi temu
na srce, kar nastaja,
povrača se v dnu.

Iz nje so rojena,
kar kril je dal bog,
so skitska stremena
do hunskih ostrog —

le ne spraševanja,
čemu naj bo;
nebo se naslanja
na njih, ki gredo,

le ura dana,
njen čudežen sij,
in z njo ta rana,
nič drugega ni.

Bo brž se znočilo,
že kliče s polja:
to je oznanilo,
modrino neba

vpij vase do roba,
slutnjo oči:
to je zvestoba,
nič drugega ni,

zvestoba širjavi,
katera je vse,
oznanilu, ki pravi,
kako to brž gre,

ta krog menjevanja,
ta čudežni sij,
pijanost molčanja,
nič drugega ni.

Prevedel Božo Vodušek

D - V L A K

Gottfried Benn

Rjav ko konjak. Rjav ko list. Rdečerjav. Malajskožolt.
D - vlak Berlin — Trelleborg in baltske plaže.

Meso, ki nago hodi naokrog.
Do ust od morja zagorelo.
Zrelo sklonjeno k helenski sreči.
Hrepenenje — srp. Poletje, kje si že!
Že je predzadnji dan septembra.

Strnišče, zadnji mandelj zeva v nas.
Zorenje, kri, utrujenost.
Bližina dalij zmede nas.

Rjava moška barva se meče na žensko rjavino.